

Arrest

nr. 115 730 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat L. VANHEE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 maart 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 29 augustus 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

- 1.4. Verzoeker diende op 26 september 2012 een tweede asielaanvraag in.
- 1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 september 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).
- 1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 25 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).
- 1.7. Verzoeker diende op 19 november 2012 een derde asielaanvraag in.
- 1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 november 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). In beroep werden de hiertegen ingediende vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 2 april 2013 met nr. 100 370.
- 1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 mei 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie – M.(...) D.(...) attaché wordt aan de persoon die verklaart zich S.(...) S.(...) A.(...) te noemen, geboren te T.(...) op (...), en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten ;
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar toe te begeven ;
Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een Inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.
Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
artikel 74/14 §3,6° ; de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend
REDEN VAN DE BESLISSING ;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.11.2012.
De 3de asielaanvraag ingediend op 19.11.2012, werd bij beslissing van 26.11.2012 niet in overweging genomen. Een bijlage 13quater werd hem betekend op 26.11.2012.
** In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat;*
** 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
** 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan,*
REDEN VAN DE BESLISSING :
Aan betrokkene werd op 26.11.2012 een Bevel om het grondgebied te verlaten betekend maar er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene hieraan gevolg zou hebben gegeven; reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Uit de informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld (verslag van vertrek) blijkt dat de verzoekende partij op 29 oktober 2013 werd gerepatriëerd.

3.2. Luidens artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

3.3. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gevraagd haar actueel belang bij het thans voorliggende beroep te verduidelijken, gelet op haar repatriëring van 29 oktober 2013. De Raad stipt hierbij aan dat de verzoekende partij geen tastbaar voordeel kan putten uit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, daar deze geen verblijfsrecht op Belgisch grondgebied doet ontstaan in haren hoofde.

3.4. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). De raadsman van de verzoekende partij stelt van de repatriëring op de hoogte te zijn, maar betoogt dat uit “vaste rechtspraak” blijkt dat het belang enkel verdwijnt in het geval van een vrijwillige terugkeer, terwijl zij op gedwongen wijze werd gerepatriëerd en meent dat ingevolge haar recht op een effectief rechtsmiddel een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) moet worden onderzocht. Volgens de verzoekende partij bestaat haar belang erin een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te doen vaststellen.

3.5. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten. Bijgevolg heeft het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen zodat de verzoekende partij niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij de door haar ingeleide procedure (RvS 10 augustus 2005, nr. 148.123) voor zover deze betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Het belang dat verzoeker meent te kunnen putten uit de vaststelling van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM komt neer op het louter geground horen verklaren van een middel hetgeen onmogelijk als een rechtstreeks belang kan worden beschouwd (RvS 17 februari 2003, nr. 116.002).

Het beroep is niet ontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang voor zover het betrekking heeft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.6. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat de bestreden beslissing naast een bevel om het grondgebied te verlaten ook een inreisverbod bevat, waarvan de verstrekkende gevolgen blijven voortduren ook al werd het bevel om het grondgebied te verlaten ten uitvoer gelegd. De Raad aanvaardt bijgevolg dat de verzoekende partij alsnog blijf geeft van een actueel belang voor zover haar vordering gericht is tegen het inreisverbod. De excepties van niet-ontvankelijkheid van het beroep die door de verwerende partij worden opgeworpen in haar nota met opmerkingen en die verband houden met het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het uitvoeren van het bevel en het feit dat het in casu om een herhaald bevel zou gaan, hebben geen betrekking op het inreisverbod.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring zullen derhalve uitsluitend worden onderzocht voor wat betreft het inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel zijn derde middel uitdrukkelijk richt tegen het inreisverbod en de overige middelen duidelijk gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op wat hierboven werd gesteld zal hieronder enkel het derde middel worden onderzocht. In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 juncto artikel 3, eerste lid, 9° van de

vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iederen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling ‘krachtens’ dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 15 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan hei gev&r en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief

dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen»

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het middel is ernstig en gegrond.”

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 2 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze dit wetsartikel zou zijn geschonden.

4.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De kern van het betoog van verzoeker komt erop neer dat de motivering van het opgelegde inreisverbod volgens hem gebrekkig is. Verzoeker meent dat niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, meer bepaald waarom een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, en leidt hieruit een schending af van de motiveringsverplichting.

4.7. In de bestreden beslissing wordt artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet (verkeerdelijk) als juridische grondslag voor het inreisverbod vermeld. Nochtans kan uit het geheel van de bestreden beslissing worden afgeleid dat de overweging die gestoeld is op artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, die enkel op zijn plaats zou zijn in een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving, een materiële misslag betreft. De Raad merkt op dat verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat voormeld artikel van de vreemdelingenwet geen bepaling is 'krachtens' dewelke een inreisverbod kan worden uitgevaardigd. In haar nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij trouwens dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dat overigens eveneens uitdrukkelijk als juridische grondslag in de bestreden beslissing wordt vermeld.

4.8. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

4.9. In casu wordt in de bestreden beslissing een inreisverbod van de maximale duur van drie jaar voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. In de beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2012 en uiteengezet dat er geen aanwijzingen bestaan dat verzoeker hieraan gevolg zou hebben gegeven. Deze feitelijke vaststelling, die het determinerend motief uitmaakt van het inreisverbod, wordt door verzoeker niet betwist.

4.10. De Raad merkt in de eerste plaats op dat artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar dat dit wetsartikel geen nadere motiveringsplicht in het leven roept. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker op generlei wijze aangeeft met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening zou moeten worden gehouden om een inreisverbod van minder dan drie jaar op te leggen, terwijl het wel degelijk aan hem toekomt om deze specifieke omstandigheden aan te brengen. Noch uit het administratief dossier, noch uit het huidige betoog van verzoeker kunnen concrete elementen worden gedistilleerd die eventueel in rekening zouden kunnen worden gebracht om de termijn van het inreisverbod te reduceren. Door louter in het algemeen te stellen dat verwerende partij een inreisverbod met de maximale termijn van drie jaar oplegt zonder onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door in zijn geval op grond van de vaststelling dat niet aan een eerdere terugkeerverplichting voldaan is, dit inreisverbod op te leggen.

4.11. Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 92 111 van 27 november 2012, dient te worden aangestipt dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien had de verzoekende partij in de door verzoeker geciteerde zaak wel degelijk specifieke omstandigheden aangebracht die noopten tot een individueel onderzoek met betrekking tot de duur van het inreisverbod.

4.12. Er werd geen schending van artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN